

менни вжглища (а може би и друго: не току тъй стои даже и въ школнитѣ учебници по география, че въ Бѣлоградчишко имало графитъ).

XIII

Звездна нощъ. Връщаме се по „Бегово бранище“. Скалитѣ отсамъ Върбовчець сж се запалили: пламтятъ (пещъ следъ пещъ) „варницитѣ“. Надъ тѣхъ, мѣстносттата въ политѣ на „Голашъ“, се наричлаа „Пърнакъ“. Не трѣбва ли да се търси произхода на това название отъ „пърнаръ“ — вѣчно зеления джбъ съ дебели и бодливи листа? Той покрива склоноветѣ на южнитѣ Родопи, (а и цѣлата планина Кушиница, или Пангей при Кавала, която турцитѣ така и зоватъ „Парнаръ даг“)? Пърнарътъ вирѣе по едрозърнестъ мраморъ, каквито сж и склоноветѣ на „Голашъ“. Не е ли вирѣлъ нѣкога пърнаръ и тукъ?

Петъръ ми реди още имена на незначителни мѣстности (не ги знааялъ, когато ми навахме отъ тука по-преди). „Драганово търло“, „Рачина ливада“ (да е имало женско име Рача?), „Габровецъ“, „Затворена поляна“.

Отъ село вече се носятъ дружни припѣви. Вършитбата е свършена, почватъ тлаки и седѣнки. И далечъ, къмъ Дунава, блещатъ огньовете: гори се излишната плѣва. Петъръ (музикантътъ) скърби, че народнитѣ пѣсни вече оставатъ на заденъ планъ: даже